

בבית המשפט העליון

רע"פ 10259/09

בפני: כבוד השופט ס' ג'ובראן

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי
בנצרת מיום 10.11.09 בעפא 264/09 שניתן על ידי כבוד
השופטים: א' הלמן, א' קולה וי' אברהם

בשם המבקש: עו"ד נסים חורי

בשם המשיבה: עו"ד אושרה פטל

החלטה

לפניי בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת
בעפ"א 264/09 (כבוד השופטים א' הלמן, א' קולה ו-י' אברהם) מיום 10.11.2009, בו
נדחה ערעורו של המבקש פסק דינו של בית משפט השלום בנצרת בת"פ 2471/05
(כבוד השופטת ג' אזולאי – סג"נ).

המבקש הורשע בבית משפט השלום, בעבירה של פגיעה במזיד בפרטיות
הזולת לפי סעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981 (להלן: חוק הגנת הפרטיות)
בנסיבות סעיף 2(1), 2(5), 2(10), 2(11) לחוק הגנת הפרטיות; עבירות של חדירה
לחומר מחשב שלא כדין לפי סעיף 4 לחוק המחשבים, תשנ"ה-1995 (חוק המחשבים)
ועבירות של חדירה לחומר מחשב כדי לעבור עבירה אחרת, לפי סעיף 5 לחוק
המחשבים.

לפי הנטען בכתב האישום, בין המבקש למתלוננת נוצר קשר באמצעות
האינטרנט, כעבור זמן מסוים הודיעה המתלוננת למבקש כי היא מעוניינת לנתק את
הקשר בניהם, ממועד זה במשך כשבועיים לערך חדר המבקש ממחשבו האישי לתא
הדואר האלקטרוני של המתלוננת ללא ידיעתה והסכמתה בחמישים ושתיים הזדמנויות
שונות וקרא דברי דואר שנשלחו אליה. כמו כן, חדר המבקש אף לשני תאי דואר
אלקטרוניים נוספים של גברים איתם היתה המתלוננת בקשר. לאחר מכן, התקשר

המבקש אל נשותיהם של אותם גברים ומסר להן כי בעליהן בוגדים בהן, ולצורך הוכחת הנאמר שלח אליהן מתוך תיבת הדואר של המתלוננת תכתובות המצביעות על קשר בין בעליהן למתלוננת. לאחת מהן מסר המבקש אף את מספר הטלפון של המתלוננת. בנוסף, התקשר המבקש לבעלה של המתלוננת על מנת להציע לו הוכחות לבגידתה של המתלוננת, אך זה לא שיתף עימו פעולה.

ביום 19.4.2009 גזר בית משפט השלום על המבקש ארבעה חודשי מאסר על תנאי; פיקוח של שירות מבחן למשך שנתיים וקנס בסך 10,000 ש"ח או תשעים ימי מאסר תמורתו. על פסק דינו של בית משפט השלום ערער המבקש לבית המשפט המחוזי אשר קיבל את הערעור בחלקו וזיכה את המבקש מהעבירות לפי סעיפים 4 ו-5 לחוק המחשבים, וסעיף 5 בנסיבות סעיף 2(5) לחוק הגנת הפרטיות, את יתר ההרשעות הותר בית המשפט על כנן. בית המשפט קבע כי המעשים אינם מהווים עבירה לפי חוק המחשבים, מאחר שסעיף 4 סיפא לחוק המחשבים מוציא מתחולתו חדירה לחומר מחשב המהווה האזנת סתר לפי חוק האזנת סתר, תשל"ט-1979. בית המשפט מצא כי מעשי המבקש מהווים האזנת סתר לפי סעיף 2(א) לחוק האזנת סתר, ועל כן אינם יכולים להקים את העבירה של חדירה לחומר מחשב. בית המשפט אף זיכה את המבקש מעבירה לפי סעיף 2(5) לחוק הגנת הפרטיות, משום שהתיקון בסעיף זה הכולל "מסר אלקטרוני" במונח "כתב" היה מאוחר למעשי המבקש, ועל כן אינו חל לגביו. לענין גזר הדין בית המשפט ביטל את רכיב המאסר המותנה והותר את יתר רכיבי העונש על כנם.

מכאן הבקשה שלפניי, אשר בגדרה טוען המבקש שגה בית המשפט המחוזי משקבע כי מעשיו מהווים פגיעה בפרטיות כנדרש בחוק הגנת הפרטיות. המבקש שב וטוען כי מעשיו נעשו תוך טעות במצב דברים, ועל כן לא מתקיים היסוד הנפשי הנדרש בעבירות הללו. המבקש אף טוען כי שגו הערכאות הקודמות משלא אפשרו לו להוכיח טענת הגנה מן הצדק בדבר רדיפתו על ידי פרקליטות מחוז צפון. לענין גזר הדין טוען המבקש כי שגה בית המשפט משלא נתן את המשקל הראוי לנסיבותיו האישיות והחלטי להרשיעו בניגוד להמלצת שירות המבחן.

מנגד סבורה המשיבה כי דין הבקשה להדחות, מאחר שאין בטענותיו של המבקש כדי להקים עילה למתן רשות ערעור. לגופו של ענין טוענת המשיבה כי טענותיו של המבקש לפיהן מעשיו אינם מקימים עבירה לפי חוק הגנת הפרטיות נדונו כבר בפני שתי ערכאות ובדין נדחו. לגישת המשיבה אין ממש בטענות אלו שכן חדירה לתיבת דואר אלקטרוני של אדם ללא הרשאה ושימוש בתוכן המצוי בה, מהווה פגיעה בפרטיות ללא תלות במיקומו הפיזי של השרת או ברמת האבטחה של שרת הדואר

האלקטרוני. המשיבה אף סבורה כי סוגיית היסוד הנפשי נדונה והוכרעה על פי ממצאי מהימנות אשר אין מקום להתערב בהם. לענין הרשעת המערער טוענת המשיבה כי לא מתקיימות במקרה זה נסיבות המצדיקות ביטול הרשעה.

לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור ובפסקי הדין של הערכאות הקודמות, נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות, שכן בקשה זו אינה מעוררת כל סוגיה בעלת חשיבות משפטית או ציבורית החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים (ראו ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)). עניינו של המבקש נדון בפני שתי ערכאות שיפוטיות, והמבקש לא הצביע על עילה, המצדיקה דיון נוסף בסוגיה בפני ערכאה שלישית.

מעבר לדרוש יוער, כי המבקש חדר פעם אחר פעם לתיבת הדואר של המתלוננת ללא רשות, קרא את דברי הדואר ואף העביר את חלקם לאחרים, צודקת בענין זה המשיבה כי אין נפקות למיקום השרת או רמת האבטחה לענין הפגיעה בפרטיות. באשר להתקיימותו של היסוד הנפשי קבעה הערכאה הדיונית, כי אינה נותנת אמון בגרסת המבקש, לפיה סבר כי המתלוננת היא זו ששלחה אליו את הסיסמאות ועל כן הוא פעל תוך טעות במצב דברים. כידוע, ככלל בית משפט זה לא יתערב בממצאי עובדה ומהימנות, מפסק הדין עולה כי קביעה זאת הינה מבוססת ומנומקת ולא מצאתי טעם המצדיק התערבות בה. לענין ביטול הרשעתו של המבקש, הערכאות הקודמות כבר דנו בהרחבה בשיקולים ובאינטרסים העומדים בבסיס הסמכות להימנע מהרשעה. הימנעות מהרשעה הינה חריג שיופעל רק בנסיבות חריגות ויוצאות דופן ביותר, כאשר אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה לבין חומרת העבירה, כאשר שיקולי ענישה אחרים אינם נפגעים (ראו: ע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני פ"ד נד(3) 685 (2000); ע"פ 9262/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(4) 869 (2003)). אולם האיזון בין נסיבותיו האישיות של המבקש אל מול חומרת מעשיו ושיקולי ענישה והרתעה כללים אינם מצדיקים שימוש בסמכות חריגה זו בעניינו.

סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ט בסיון התש"ע (1.6.2010).

ש ו פ ט